

Zamanın ona yükledikleri ile sırtı kamburlaşmış, yılların götördükleri yüzünden de güleç simasının yerini olgun bir bilgelik almıştı. Kömür karası saçları, yerini aklara bırakalı kaç zaman olmuştu, şimdi o bile bunu hatırlamıyordu. Yılların ondan alıp götürmüşlüklerini umursamadan gökyüzüne çocukluğundaki gibi bir umut ile baktığında, yukarılara olan hayranlığını hiç kaybetmediğini hatırladı.

Uzaklara, çok uzaklara gönderdi bakışlarını. Akşam olmak üzereydi. Güneş denize düşercesine batmaktaydı. Adam güneşin batışını izlemenin verdiği derin haz ile güneşi bir kendisine, bir toprağın kara bağrında kaybolmuş karısına, bir de geçip gitmiş gençliğine benzetip kendince tasvirliyordu. Daha sonra, denize benzettiği kendisini de öylesine sakın, öylesine törpülenmiş buldu ki...

Gençlik heyecanı artık çok eskilerde kalmıştı. Heyecanları, zevkleri ve hatta arzuları bırakın, şimdilerde doğru dürüst acıktığını bile hissetmiyordu artık. Bir an için kendisini hissetme ihtiyacı duydu. Yoklarcasına elini yüzüne götürdü. Zamanında pürüzsüz olan yüzünde şimdilerde buruşturulup atılan bir bezmiş gibi kırışıklıklar vardı. Bir kez daha, ruhunun derinlikleri hakkında yaptığı benzetmelerinin ne kadar da doğru olduğunu düşündü.

Sonra ellerine kaydırıp bakışlarını ama ne eller! Tüm tutuşları, dokunuşları birer birer geldi gözlerinin önüne. Kavgaları, hırsları hepsi birer anıya dönüşmüş, raflarına kaldırılmıştı gençliğinin ve geçmişinin. Ayrıca kimileri de unutulmuştu. Şimdi bildiği tek şey ellerinin boş, bomboş olmasıydı. *Hayatın anlamı* üzerinde dururdu gençliğinde, sorgulardı ve bilmek isterdi her şeyi. Ve şimdi anlıyordu her şeyin ne kadar da anlamsız olduğunu.

Aslında şikâyetçi de değildi hâlimden. Önünde oynayan çocuklara bakıyordu biraz imrenerek, biraz da alaycı bir gülümseme ile. Bitirdiği yola henüz başlamamış ve umutları söndürülmemiş olan bu küçük insancıklara bakıyordu. Derin bir özlem hissetti içinde bir yerlerde. Demek ki hâlâ hissedebilme yetisini kaybetmemişti. Eskileri özlüyordu. Bazen kızgınlıkla, bazen utançla, bazen de ufak tefek burukluklarla yâd ediyordu birilerini.

Şimdi ise etrafını süzmeye başladı. El ele dolaşan çiftlerde gerçek sevgiyi; annesinin elini bırakmayan ürkek çocukta ise kendi annesini anımsıyordu. Ki sayamayacağı kadar vakit evvel kaybetmişti onu, artık annesinin yüzü bile silinmişti de sadece siması kalmıştı hatırında.

- *Hayat!* dedi, kendi kendine konuşurcasına. *'Herhalde böyle bir şey olmalı!'* Sonra da kurduğu cümleye güldü kendince. Bu yaşına gelmesine rağmen ne *keşkeleri* ne de *galibaları* bitmişti.

- *Demek ki mümkün değil çözmek, önünde kocaman bir ömür olsa da hayatı!*

Bu sefer konuşan iç sesi değildi. Bu çözümleyici cevap, yanına oturan bir yabancından geliyordu. Acaba hayatı sorguladığını hissetmiş miydi neydi? Şimdi elindeki simidini ikiye bölüp yarısını ona uzatırken bu cümleyi kurmuştu. Galiba onun da konuşacak çok şeyi vardı.